

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Y.A.**
státní příslušnost Marocké království
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2023 č. j. KRPT-62469-22/ČJ-2023-070022,
o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č.

326/1999 Sb.) rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 70 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je pouze všeobecné a nezabývá se dostatečně jeho konkrétní situací. Připomenul, že povinností správního orgánu je důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy správního orgánu vedoucí k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný byl přitom povinen při rozhodování výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do jeho osobní svobody. Žalobce dále uvedl, že z rozhodnutí žalovaného vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty zajištění. Zdůvodnění doby zajištění je neurčité. Tato doba se váže především na spolupráci s marockým velvyslanectvím. To však nesdělilo žádnou časovou vyhlídku, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření jeho totožnosti. Žalobce poznamenal, že statistiky úspěšnosti ověření totožnosti osob hlásících se k marocké státní příslušnosti a vystavení dokladů těmto osobám spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Stačí tedy, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění cizince nelze pokračovat. To je i jeho případ.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl namísto jeho zajištění aplikovat některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takovéto alternativy žalovaný posoudil zcela nedostatečně. Nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce zdůraznil, že zde nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost. Žalovaný nemá dostatečně prokázáno, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalobce dále uvedl, že v roce 2016 měl vážnou autonehodu, při níž utrpěl závažné poranění hlavy a od té doby si nese trvalé následky. Trpí nesnesitelnou bolestí hlavy, migrénami a nespavostí. V prostředí zařízení pro zajištění cizinců se jeho problémy ještě zhoršují, a to především kvůli frustraci z omezení na osobní svobodě a omezené možnosti pohybu. Taktéž mu není poskytována takřka žádná zdravotní péče. Žalobce podotkl, že zajištění cizince nesmí být svévolné a jestliže délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovému cíli, pak pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, pak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu. Je nezbytné, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění svých rozhodnutí vyhodnotil, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizaci správního vyhoštění konkrétní osoby a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů, přičemž musí posuzovat uvedené otázky

přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem. Zdůvodnění zajištění je v napadeném rozhodnutí šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Citoval skutková zjištění a závěry napadeného rozhodnutí.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do 5 dnů od podání žaloby nenavrhл konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2023 č. j. KRPT-62469-22/ČJ-2023-070022 žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 70 dnů ode dne omezení osobní svobody, a to vzhledem k předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění, kdy se musí ověřit totožnost cizince a vyřídit cestovní doklad.
7. Žalovaný vycházel ze zjištění, že dne 7. 3. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění evidované pod č. j. KRPT-62469/ČJ-2023-070022 podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., které bylo předáno žalobci 7. 3. 2023 za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Dne 7. 3. 2023 v 1.47 hodin volal na policii oznamovatel, že ve vagonu na výklopu v Třineckých železárnách našli muže snad marocké národnosti. Na místo vyrazila hlídka OOP Třinec. Hlídka se na místě spojila s oznamovatelem. Ten po řádném poučení k věci uvedl, že přijel nákladní vlak z Čierne nad Tisou s mezizastávkou v Čadci. Při výklopu nákladu v areálu Třineckých železáren si všiml pohybu ve vagonu a zavolal Policii České republiky. Na místě po poskytnuté součinnosti dotyčný muž napsal, že se jmenuje Y. A., narozen X a že pochází z Maroka. Hlídce OPKPE Frýdek – Místek cizinec uvedl, že nedisponuje žádným dokladem prokazujícím totožnost. Cizinec pak byl 7. 3. 2023 v 2.30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a následně byl eskortován na pracoviště OPKPE Frýdek – Místek k provedení dalších úkonů vedoucích k jeho ztotožnění. Byla provedena lustrace cizince v dostupných evidencích Policie České republiky s negativním výsledkem. Policie ČR zjistila, že cizinec na území České republiky pobývá neoprávněně bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu.
8. Na základě těchto skutečností pak bylo 7. 3. 2023 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. S cizincem byl dále sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Cizinec sdělil, že Maroko opustil v listopadu 2022 letecky do Turecka. V té době měl platný cestovní pas. z Maroka vycestoval, jelikož je tam špatná ekonomická situace a nedostatek pracovních příležitostí. Práce je navíc špatně placená. Cílem jeho cesty je Itálie. Pak chce žít a pracovat ve Španělsku. V Turecku se setkal se skupinou Maročanů, s nimi cestoval do Bulharska, hranice z Turecka do Bulharska překročil v lese mimo hraniční přechod. Chytla jej bulharská policie a vrátila zpět do Turecka. Druhý pokus o překročení hranice tentokráte turecko-řecké, uskutečnil na člunu s pomocí převaděčů, kterým zaplatil 200 Eur. Pak šel pěšky až k hranicím Makedonie, následně cestoval vlakem až k hranicím Srbska, které prošel pěšky mimo hraniční přechod. V Srbsku pobýval v kempu Pryšivo asi 1 měsíc. Ze Srbska odcestoval do Maďarska terénním

automobilem za pomoci převaděče, kterému zaplatil 110 Eur, ten ho dovezl až k hranicím. Hranici překonal opět mimo hraniční přechod za pomoci žebříku od převaděčů přes oplocení. V Maďarsku si vlezl na podvozek vozidla TIR a jím se dostal až na Slovensko. Tam vysedl a šel pěšky na nádraží, kde nastoupil na nákladní vlak s uhlím a ten ho dovezl až do továrny v České republice. Svou identitu nemá jak doložit, cestovní pas i občanský průkaz ponechal známému v Turecku. Zopakoval údaje ohledně své totožnosti. Cílovou zemí je Itálie a dále Španělsko, kde chce požádat o azyl. Maroko opustil z ekonomických důvodů a z obavy ze špatného zacházení osob s jeho příjmením Abaamran. Je si vědom toho, že potřebuje na území České republiky platné vízum a cestovní doklad, ale nemá na ně peníze. Je si vědom svého protiprávního jednání, kterého se dopustil svým neoprávněným pobytem na území České republiky a i možných následků z toho vyplývajících. V České republice nemá žádné příbuzné. Na území nemá žádné vazby ani pohledávky. Jako překážku návratu do Maroka uvedl, že je to hlavně ekonomická situace v zemi a obava ze špatného zacházení s osobou s jeho příjmením A. Má španělské předky a tam kde žije, ho nepovažují za pravého Maročana. V zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí ani nelidské zacházení. Nechce se však do Maroka vrátit, protože je tam špatná životní úroveň. Je muslimského vyznání, není členem žádné politické strany. Členové rodiny, tedy rodiče, bratři a sestra žijí v Maroku. Je zdravý a schopný podat vysvětlení. Na otázku, zda navštěvuje nějakého lékaře, zda užívá léky nebo trpí nějakou nemocí, odpověděl, že je zdravý.

9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřit úmysl území neopustit nebo pokud je takový zjevný z jeho jednání.
10. Podle ust. § 124 odst. 3 citovaného zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Dle § 125 odst. 1 citovaného zákona, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
11. Krajský soud dospěl k závěru, že postup správního orgánu nelze shledat nezákonným. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z jeho výpovědi před správním orgánem plyne, že z Maroka odešel z ekonomických důvodů pro nedostatek práce a jeho cílovou zemí je Itálie a poté Španělsko. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 171/2015-52 se podává, že cizince lze podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit mimo jiné právě v případě, že jde o nelegálně pobývajícího cizince deklarujícího záměr pokračovat do další země EU. Dle názoru soudu žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil závěr, že z jednání žalobce, jak je žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal na str. 3, je zřejmé, že zde existuje reálná obava, že se rozhodnutí o správním vyhoštění nepodrobí. Žalovaný především zdůraznil, že žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, svého protiprávního jednání si byl vědom, do země původu se nechce vrátit a jak již bylo

uvedeno výše, jeho cílovou zemí je Itálie a posléze Španělsko. Těmito okolnostmi je bezesporu vyslovena domněnka, že na území České republiky bude cizinec i nadále porušovat právní předpisy České republiky a nadále nerespektoval orgány Policie České republiky. Takové jednání žalobce pak odůvodňuje použití opatření, které efektivně znemožní, že se realizaci správního vyhoštění bude vyhýbat. Tímto opatřením je v daném případě zajištění žalobce. Závěry žalovaného mají oporu ve spisovém materiálu. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaný rovněž přezkoumatelným způsobem odůvodnil závěr o tom, že nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. K neuložení zvláštního opatření žalovaný přistoupil zejména z důvodu nebezpečí, že se bude na území zdržovat nadále v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Konstatoval, že z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že nemá žádnou stálou adresu pobytu na území České republiky, přicestoval zde bez platného cestovního dokladu a bez platného víza, jeho cílovou zemí je Itálie a Španělsko a tím i dle názoru soudu je bezesporu vyslovena domněnka, že na území České republiky bude k dosažení svého cíle i nadále porušovat právní předpisy České republiky. Soud sdílí názor žalovaného, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle citovaného ustanovení by v tomto případě bylo neúčelné. Závěry žalovaného jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu viz např. rozsudek č. j. 5 As 59/2011-64, č. j. 9 As 52/2013-34. Dle názoru soudu zajištění provedené žalovaným s ohledem na výše uvedené nevybočilo z mezí zákonnosti a bylo přiměřené. Úvahy žalovaného soud považuje za dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, přičemž žalovaný zvažoval především individuální okolnosti jeho situace. Soud uzavírá, že žalovaný zvážil všechny relevantní okolnosti, nepřekročil meze správního uvážení a své závěry náležitě odůvodnil, a to včetně stanovené doby zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Délku doby zajištění žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nevlastnil platný cestovní doklad a je nutné prostřednictvím zastupitelského úřadu Maroka ověřit jeho totožnost a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění. Dle názoru soudu žalovaný dostatečným způsobem odůvodnil délku doby zajištění.

12. Tvrzení žalobce v žalobě, že v roce 2016 měl vážnou autonehodu, při níž utrpěl závažné poranění hlavy a od té doby si nese trvalé následky, trpí nesnesitelnou bolestí hlavy, migrénami a nespavostí, soud považuje za účelové a zcela nevěrohodné. Je totiž v příkrém rozporu s tím, co žalobce uváděl v rámci své účastnické výpovědi v průběhu správního řízení. Žalobce na otázku správního orgánu, zda navštěvuje nějakého lékaře, užívá léky, zda trpí nějakou nemocí, odpověděl, že je zdravý. O tom, že snad měl mít údajně v roce 2016 vážnou autonehodu, utrpět poranění hlavy a nést trvalé následky, žalobce před správním orgánem nikdy nezmínil. Soud s ohledem na to, že uvedená tvrzení žalobce považuje za účelová a nevěrohodná, neprovedl žalobcem navržené důkazy jeho zdravotnickou dokumentací. Žalobce sám nikterak ani citovaná tvrzení neosvědčil. Soud připouští, že žalobce pociťuje jistou frustraci z omezení na osobní svobodě, ovšem do této situace se dostal sám vlastní vinou nerespektováním právních povinností. Žalobce nedoložil žádné lékařské zprávy, z nichž by vyplývaly zdravotní problémy, o nichž tvrdí, že souvisejí se zajištěním.
13. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. 4. 2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně